

Fremsat den 8. oktober 2026 af Mikkel Bjørn (DF), Alex Ahrendtsen (DF), Rune Bønnelykke (DF), Mikkel Dencker (DF), Allan Feldt (DF), Jan Herskov (DF), Julie Jacobsen (DF), Christian Kirk (DF), Josephine Alstrup Kofod (DF), Lone Langballe (DF), Malte Larsen (DF), Morten Messerschmidt (DF), Michael Nedersøe (DF), Mette Thiesen (DF), Anders Vistisen (DF) og Nick Zimmermann (DF)

Forslag til folketingsbeslutning

om at fjerne fortrydelsesretten for personer, der har fået statslig støtte til hjemrejse

Folketinget pålægger regeringen at fremsætte de nødvendige lovforslag, så udlændinge, der modtager offentlig støtte til repatriering og forlader Danmark med henblik på varig tilbagevenden til deres hjemland, ikke efterfølgende kan benytte fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a til at

vende tilbage til Danmark på deres hidtidige opholdsgrundlag. Modtagelse af repatrieringsstøtte skal således være forbundet med, at den pågældende ved udrejsen endeligt opgiver sit hidtidige opholdsgrundlag i Danmark.

Bemærkninger til forslaget

Repatrieringsordningen bygger på, at udlændinge med lovligt ophold i Danmark frivilligt vælger at forlade Danmark og vende varigt tilbage til deres hjemland eller et andet land, som de har en nær tilknytning til.

Den danske stat yder i den forbindelse en meget betydelig økonomisk støtte. Der kan ydes et etableringsbeløb på omkring 160.000 kr. pr. voksen og derudover støtte til bl.a. rejse, erhvervsudstyr, medicin og andre udgifter. Samlet kan støtten ifølge de foreliggende oplysninger løbe op i omkring 250.000 kr. pr. voksen. Hertil kommer støtte til børn og mulighed for dækning af bl.a. skolegang («Hvilken støtte kan ydes?», hjemst.dk, og »satser«, uim.dk).

Forslagsstillerne finder det svært at forsvare over for danske skatteydere, at staten på den ene side kan betale hundredtusindvis af kroner for at få en person til at etablere sig i sit hjemland og på den anden side samtidig bevare personens mulighed for at vende tilbage til Danmark på det gamle opholdsgrundlag. Man kan ikke både modtage en betydelig økonomisk håndsrækning for at forlade Danmark varigt og samtidig have Danmark stående som en forsikring, hvis man senere fortryder.

Når danske skatteydere betaler så store beløb for, at en person frivilligt forlader Danmark med henblik på varig tilbagevenden, må der også kunne forventes en endelig beslutning fra den pågældendes side. Repatriering skal betyde repatriering.

Det skal ikke være en statsfinansieret prøveperiode i hjemlandet med mulighed for efterfølgende at vende tilbage til Danmark på det gamle opholdsgrundlag. Ønsker en tidligere repatrieret person senere at vende tilbage til Danmark, må en eventuel adgang hertil bero på en ny ansøgning og de almindelige regler, der gælder på ansøgningstidspunktet. Modtagelsen af repatrieringsstøtte skal ikke indebære nogen særskilt ret til at vende tilbage.

Fortrydelsesretten skal afskaffes

Efter de gældende regler kan en række udlændinge, der repatrierer, inden for en nærmere fastsat periode fortryde beslutningen og vende tilbage til Danmark på deres tidligere opholdsgrundlag.

Det betyder i praksis, at en person kan modtage betydelig økonomisk støtte til at forlade Danmark, rejse til sit hjemland og derefter inden for fortrydelsesperioden vende tilbage på sit tidligere opholdsgrundlag.

Hvis en udlænding benytter fortrydelsesretten, skal den udbetalte repatrieringsstøtte efter de gældende regler tilbagebetales. Det ændrer imidlertid ikke ved det grundlæggende problem, at personen har fået mulighed for at rejse hjem med betydelig økonomisk støtte fra danske skatteydere uden samtidig endeligt at opgive retten til at vende tilbage på sit hidtidige opholdsgrundlag.

Forslagsstillerne ønsker at gøre op med denne retstilstand. Den, der tager imod danske skattekrone for at repatriere, skal samtidig acceptere, at beslutningen er endelig.

Skatteyderne skal ikke betale for en fortrydelsesret. Repatrieringsstøtten kommer ikke ud af ingenting. Pengene kommer fra danske skatteydere – fra mennesker, der hver dag går på arbejde, betaler deres skat og bidrager til at finansiere det danske samfund.

Det er derfor ikke urimeligt at stille et enkelt krav til den person, der modtager et meget betydeligt beløb for at vende hjem.

Den aktuelle sag om Mohamed Abdirahman Kahn illustrerer, hvorfor reglerne bør ændres

Ifølge de foreliggende oplysninger rejste Kahn i 2022 til Etiopien gennem repatrieringsordningen. Han og hans familie modtog efter hans egne oplysninger omkring en halv million kroner, men 5 måneder senere benyttede han fortrydelsesretten og vendte tilbage til Danmark på sit tidligere opholdsgrundlag («Udskældt muslimsk debattør tog imod penge og forlod Danmark – så fortrød han», tv2.dk, den 5. september 2026).

Sagen afslører et principielt problem i selve ordningen.

Det fremgår desuden af materialet, at et ministerielt svar fra december 2025 viste, at omkring hver tiende af de personer, der havde mulighed for at benytte fortrydelsesretten, faktisk gjorde det. Der er således ikke alene tale om en teoretisk mulighed.

Forslagsstillerne finder det derfor nødvendigt at slå fast, at repatriering med offentlig støtte skal være en endelig beslutning.

Nu skal skatteyderne også betale hjemrejsestøtte til udviste kriminelle

Problemet bliver endnu tydeligere med den seneste udvidelse af hjemrejsestøtteordningen.

Folketinget vedtog den 3. september 2026 en styrkelse af hjemrejsestøtteordningen og repatrieringsordningen, så personkredsen for hjemrejsestøtte udvides, så visse udlændinge, der er udvist ved dom, fremover kan få økonomisk støtte til at forlade Danmark, og perioden, hvor repatrieringsstøtte skal tilbagebetales ved tilbagevenden til Danmark, forlænges (lovforslag nr. L 17 B, folketingsåret 2025-26, 2. samling). Udvidelsen omfatter bl.a. visse domsudviste udlændinge, der tidligere har haft ophold som flygtninge eller familiesammenførte. Loven er trådt i kraft den 15. september 2026.

Forslagsstillerne finder det også bemærkelsesværdigt, at Danmark er nået til en situation, hvor mennesker først får adgang til og ophold i Danmark, hvorefter nogle begår så alvorlig kriminalitet, at de udvises ved dom, og hvor danske skatteydere derefter skal betale dem for at rejse ud af det land, de allerede er dømt til at forlade.

Regeringen begrundrer udvidelsen med et ønske om at få flere udvisningsdømte til at medvirke frivilligt til deres udrejse.

Forslagsstillerne anerkender naturligvis nødvendigheden af faktisk at få udviste kriminelle ud af Danmark. Men det understreger samtidig, hvor bagvendt udlændingepolitikken er blevet. Danmark bruger først ressourcer på at modtage og have mennesker til at opholde sig i landet og ender siden med at skulle betale dem for at efterkomme en afgørelse om, at de skal rejse.

Lås på Udrejsecenter Kærshovedgård

Dansk Folkeparti finder, at et mere nærliggende og effektivt redskab til at skabe incitament til udrejse for udvisningsdømte kriminelle vil være at begrænse deres mulighed for frit at færdes i det danske samfund, mens de afventer udsendelse.

Forslagsstillerne foretrækker derfor en model, hvor Kærshovedgård aflåses, så udvisningsdømte kriminelle som udgangspunkt opholder sig på udrejsecenteret frem til udsendelsen. En sådan ordning vil efter forslagsstillernes opfattelse skabe et mere direkte incitament til at medvirke til egen udrejse. Den udvisningsdømte vil vide, at alternativet til at samarbejde om en hurtig hjemrejse ikke er fortsat fri færden i Danmark, men ophold på et aflåst udrejsecenter, indtil udsendelsen kan gennemføres.

Dansk Folkeparti har tidligere arbejdet for en sådan løsning og finder fortsat, at den bør indgå som et centralt redskab i hjemrejsepolitikken. Hjemrejsestøtte kan være ét redskab, men bør efter forslagsstillernes opfattelse ikke stå alene, når der samtidig findes mulighed for at skabe et langt stærkere incitament til udrejse gennem mere konsekvente opholdsvilkår på Kærshovedgård.

Danmark kan ikke både fortsætte indvandringen og betale for hjemrejsen bagefter

Der ligger et større problem bag både repatrieringsstøtten og hjemrejsestøtten.

Danmark fører fortsat en udlændingepolitik, hvor personer kan få adgang til landet fra områder af verden, som Danmark efterfølgende kan have meget betydelige vanskeligheder ved at hjemsende personer til.

Forslagsstillerne finder denne situation grundlæggende selvmodsigende.

I folketingsåret 2024-25 fremsatte Dansk Folkeparti beslutningsforslag B 100 om, at Danmark skulle nægte indrejse af borgere fra lande, som Danmark ikke kan hjemsende borgere til. Forslaget byggede på det enkle princip, at Danmark naturligvis ikke bør fortsætte med at modtage statsborgere fra et land, hvis det samme land efterfølgende nægter at tage sine egne statsborgere tilbage.

Forslagsstillerne mener fortsat, at dette princip er indlysende.

Det er mildest talt absurd at føre en politik, hvor Danmark fortsat modtager mennesker fra lande, som giver os alvorlige hjemrejseudfordringer, for derefter at bruge store beløb af skatteydernes penge på at få mennesker til at rejse tilbage igen.

Det gælder, både når staten betaler betydelige beløb for frivillig repatriering, og når staten betaler hjemrejsestøtte til personer, der allerede er udvist og skal forlade landet.

Endnu mere urimeligt bliver systemet, hvis den person, som danske skatteydere har betalt for at repatriere, bagefter kan fortryde og vende tilbage på det samme opholdsgrundlag.

Vi kan ikke føre en udlændingepolitik, hvor Danmark først lukker mennesker ind, derefter i nogle tilfælde må bruge store ressourcer på at få dem ud igen og ovenikøbet betaler dem for at rejse.

Og vi kan slet ikke både lukke islamister og andre personer ind, som grundlæggende modarbejder det danske samfund, og efterfølgende acceptere ordninger, hvor de kan modtage store beløb af danske skatteydernes penge for at rejse hjem – med en fortrydelsesret, der giver mulighed for at vende tilbage på det gamle opholdsgrundlag.

Regeringens seneste ændringer løser ikke problemet

Med regeringens seneste lovforslag på området forlænges perioden, hvor repatrieringsstøtten skal betales tilbage ved tilbagevenden til Danmark. Det løser imidlertid ikke det grundlæggende problem med fortrydelsesretten. Forslagsstillerne mener ikke, at diskussionen alene skal handle om, hvor mange år staten efterfølgende kan forsøge at inddrive pengene.

Det grundlæggende spørgsmål er, om en person, der frivilligt har taget imod betydelig økonomisk støtte til varig hjemrejse, overhovedet skal kunne vende tilbage til Danmark på den opholdstilladelse, som vedkommende havde før repatrieringen.

Det mener forslagsstillerne ikke.

Den nuværende ordning gør derimod beslutningen om varig tilbagevenden mindre varig, end selve begrebet repatriering tilsiger.

Dansk Folkeparti ønsker derfor at fjerne fortrydelsesretten for personer, der modtager offentlig støtte til repatriering. Har danske skatteydere betalt for en varig hjemrejse, skal hjemrejsen også være varig.

Skriftlig fremsættelse

Mikkel Bjørn (DF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om at fjerne fortrydelsesretten for personer, der har fået statslig støtte til hjemrejse.

(Beslutningsforslag nr. B 12)

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.